

❧ CAPITOLUL I ❧

În care prietenul meu cel mai bun e prins de un monstru

În ultima noapte din clasa a șaptea, am avut un coșmar.

Eram pe o stradă pustie dintr-un orășel de pe plajă, în toiul nopții. Izbucnise o furtună. Vântul și ploaia doborau palmieri de-a lungul trotuarului. De o parte și de alta a străzii se înșirau clădiri roz și galbene, cu ferestrele ferecate. La distanță de-un cvartal, în spatele unui brâu din tufe de hibiscus, oceanul fremăta.

„Florida“, mi-am zis, deși nu eram sigur cum îmi dădusem seama. Nu fusesem niciodată în Florida.

Apoi am auzit zgomot de copite pe trotuar. M-am întors și l-am văzut pe prietenul meu Grover alergând să-și salveze viața.

Da, am spus *copite*.

Grover este un satir. De la mijloc în sus, arată ca un adolescent obișnuit, deșirat, cu tuleie și coșuri. Are un șchiopătat ciudat, dar, cu excepția cazului în care l-ați surprinde fără pantaloni (ceea ce nu vă recomand), nu v-ați putea da seama că are ceva neomenesc. Blugii largi și picioarele false ascund faptul că are copite și posteriorul acoperit cu blană.

Grover a fost prietenul meu cel mai bun în clasa a șasea. A mers cu mine și cu o fată pe nume Annabeth într-o misiune de salvare a lumii, dar nu-l mai văzusem din iulie, anul trecut, când pornise de unul singur într-o

misiune periculoasă – o misiune din care niciun satir plecat nu se mai întorsese.

În orice caz, în visul meu Grover gonea, ținându-și încălțările în mână, așa cum face când trebuie să fugă. A trecut tropăind pe lângă micile magazine de suveniruri și pe lângă punctele de închiriere a plăcilor de surfing. Vântul apleca palmierii aproape până la pământ.

Grover era îngrozit de ceva din spatele lui. Probabil că venea de pe plajă. Blana îi era plină de nisip alb. Scăpase de undeva. Încerca să fugă de... ceva.

Un mârâit înfiorător a străpuns furtuna. În spatele lui Grover, la celălalt capăt al clădirii, s-a ivit o siluetă întunecată. Aceasta a doborât un felinar, care a explodat într-o jerbă de scânteii.

Grover s-a poticnit, scâncind de frică, și a mormăit: „Trebuie să scap. Trebuie să-i avertizez!”

Nu deslușeam ce-l urmărește, dar am auzit bolboroseli și blesteme. Când chestia aceea s-a apropiat, pământul s-a cutremurat. Grover s-a repezit după un colț de stradă și s-a clătinat. Nimerise într-o fundătură, o curte plină de magazine. Nu mai avea timp să se întoarcă. Ușa cea mai apropiată fusese smulsă de furtună. Pe firma de deasupra vitrinei întunecate se putea citi: *Magazinul cu accesorii de nuntă din Sf. Augustin.*

Grover s-a repezit înăuntru. S-a ascuns în spatele unui șir de rochii de mireasă.

Umbra monstrului a trecut prin fața magazinului. Îi simțeam mirosul – o combinație dezgustătoare între lână udă de oaie, carne stricată și duhoare acră pe care doar monștrii o au, ca de sconcs hrănit cu mâncare mexicană.

Grover tremura în spatele rochiilor de mireasă. Umbra monstrului a trecut mai departe.

Marea Monștrilor

Nu se mai auzea decât ploaia. Grover a tras adânc aer în piept. Poate că chestia aceea plecase.

Apoi a fulgerat. Întreaga fațadă a magazinului a explodat și o voce îngrozitoare a tunat: EȘTIAL MEEEEEEU!

*

M-am ridicat în capul oaselor, tremurând în pat.

Nu era nicio furtună. Nu era niciun monstru.

Lumina soarelui de dimineață trecea prin fereastra dormitorului.

Mi s-a părut că întrezăresc o umbră trecând prin dreptul ferestrei – o siluetă umană –, dar apoi cineva a bătut la ușa dormitorului. Mama a strigat:

— Percy, o să întârzii.

Iar umbra de la fereastră a dispărut.

Probabil că era doar în imaginația mea. La o fereastră de la etajul cinci, cu scară de incendiu șubredă și veche... n-avea cine să fie.

— Hai, scumpule, s-a auzit iar mama. E ultima zi de școală. Ar trebui să fi încântat! Aproape ai reușit!

— Vin, am îngăimat.

Am căutat sub pernă. Degetele mi s-au strâns liniștitor în jurul pixului cu care obișnuiam să dorm. L-am scos, studiind înscrisul în greacă veche de pe el:

Anaklusmos.

Am vrut să-i scot capacul, dar ceva m-a oprit. Nu mă mai folosisem de Anaklusmos de atâta vreme...

În plus, mama mă pusese să promit că nu voi mai folosi arme mortale în apartament, după ce aruncasem aiurea o sulică și îi distrusesem bufetul cu veselă.

Am pus-o pe Anaklusmos pe noptieră și m-am dat jos din pat.

M-am îmbrăcat cât am putut de repede. Am încercat să nu mă gândesc la coșmar, la monștri sau la umbra de la fereastră.

Trebuie să scap. Trebuie să-i avertizez!

Ce-o fi vrut Grover să spună?

Mi-am făcut mâna gheară în dreptul inimii și m-am făcut că o smulg – un gest străvechi de îndepărtare a răului, pe care mi-l arătase odată Grover.

Visul n-avea cum să fie real.

Era ultima zi de școală. Mama avea dreptate, ar fi trebuit să fiu încântat. Pentru prima dată în viață, aproape că încheiasem anul fără să fiu exmatriculat. Fără accidente ciudate. Fără bătăi în clasă. Fără profesori care se transformă în monștri și încearcă să mă omoare cu mâncare otrăvită de la cantină sau cu teme pentru acasă care explodează. A doua zi urma să pornesc spre locul care-mi plăcea cel mai mult pe lumea asta – Tabăra Semizeilor.

O singură zi. Nici măcar eu nu puteam s-o dau în bară.

Ca de obicei, n-aveam nici cea mai vagă idee cât de tare mă înșelam.

*

Mama făcuse gofre albastre și ouă albastre pentru micul dejun. E simpatică, sărbătorește ocaziile speciale cu mâncare albastră. Cred că e felul ei de-a spune că totul e posibil. Percy poate absolvi clasa a șaptea. Gofrele pot fi albastre. Mici miracole de genul ăsta.

Am mâncat la masa din bucătărie în timp ce mama spăla vase. Era îmbrăcată în uniforma de lucru – o fustă albastră cu stelute și o bluză cu dungi roșii și albe pe care o purta în timp ce vindea dulciuri la *Sweet on America*. Părul ei lung și castaniu era prins în coadă.

Marea Monștrilor

Gofrele aveau un gust grozav, dar cred că nu înfulecam din ele ca de obicei. Mama m-a privit și s-a încruntat.

— Percy, ești bine?

— Da... sunt.

Dar știa întotdeauna când mă deranja ceva.

S-a șters pe mâini și s-a așezat la masă în fața mea.

— Are legătură cu școala sau...

N-a fost nevoie să termine propoziția. Știam la ce se referă.

— Cred că Grover are probleme.

I-am povestit visul meu.

Și-a ținut buzele. Nu prea vorbeam despre *cealaltă* parte a vieții mele. Încercam să trăim cât mai normal, dar mama știa totul despre Grover. Nu puteai crește un puști ca mine – un semizeu – fără să știi niște lucruri.

— Nu m-aș îngrijora prea tare, scumpule, mi-a spus. Grover este satir mare acum. Dacă s-ar fi întâmplat ceva, sunt sigură că am fi primit vești din... din tabără...

Vocea i-a șovăit. Umerii i s-au încordat când a rostit cuvântul *tabără*.

— Ce se întâmplă? am întrebat-o.

— Nimic, mi-a spus ea. Uite cum facem. În după-amiaza asta vom sărbători sfârșitul anului școlar. O să vă duc, pe tine și pe Tyson, la Rockefeller Center – la magazinul de skateboarduri care vă place.

O, Doamne, era tentant! Niciodată n-am dus-o prea bine cu banii. Din pricina cursurilor la seral ale mamei și a faptului că insistă să merg la o școală particulară, nu ne permiteam nimic deosebit, cum ar fi să cumpărăm un skateboard. Dar era ceva în vocea ei care m-a pus pe gânduri.

— Stai puțin, am spus. Credeam că diseară facem bagajele pentru tabără.

A strâns în mână buretele de vase.

— Ah, dragule, în legătură cu asta... Aseară am primit un mesaj de la Chiron.

Inima mi-a stat în loc. Chiron răspundea de activitățile din Tabăra Semizeilor. Nu ne-ar fi căutat dacă nu s-ar fi întâmplat ceva grav.

— Ce-a spus?

— Crede că... s-ar putea ca deocamdată să nu fii în siguranță în tabără. Poate va trebui să amânăm.

— *Să amânăm?* Mamă, cum să nu fiu *în siguranță*? Sunt un semizeu! E cam singurul loc din lume unde sunt în siguranță!

— În mod normal, dragule. Dar cu problemele pe care le au...

— Ce *fel* de probleme?

— Percy... Îmi pare foarte, foarte rău. Speram să discutăm despre asta după-amiază. Nu-ți pot explica totul acum. Nici Chiron nu sunt sigură că îți poate explica. Totul s-a petrecut pe neașteptate.

Gândurile mi se învâlmășeau în cap. Cum adică să *nu* merg în tabără? Mă pregăteam să pun un milion de întrebări, dar înainte s-o fac, am auzit pași grei bubuind pe scară.

Ochii mamei s-au mărit.

— Ce oră e..., a spus ea și s-a repezit la ceasul de pe masă. 7:15! Ai uitat să-l întâmpini în stradă.

— O, nu, iarăși? Am sărit în picioare și am zbughit-o spre camera de zi, uitând pe moment de toate celelalte probleme.

— Grăbește-te! a spus mama, care alerga după mine. Nu-l putem lăsa...

Prea târziu.

În momentul în care ajunsesem în camera de zi, vizitatorul nostru bătea în ușa de la intrare: CIOC, CIOC, BUUUUM!

Ușa a sărit din balamale și a aterizat pe covor cu o bubuitură. În pragul ușii stătea prietenul meu, Tyson, stânjenit.

— Ooooh, a murmurat. Îmi pare rău, doamnă Jackson.

Mama a schițat un zâmbet chinuit, deși era cel puțin a zecea oară când Tyson ne distrugea ușa. Se vedeau clar fisurile de pe toc, făcute de fiecare dată când administratorul clădirii înlocuise balamalele.

— E în regulă, Tyson, dragule, a spus mama, cu voce pierită. Nu-i vina ta.

Și chiar nu era. Tyson nu-și putea controla forța. Dacă te supărai că a stricat ceva din greșeală, asta doar îl făcea să plângă, ceea ce însemna să distrugă și mai multe lucruri – veselă, mobilier, pereți din cărămidă.

— Vrei să iei micul dejun? l-a întrebat mama. Am făcut mai multe gofre.

Fața lui Tyson s-a luminat.

— Gofre! Da!

A urmat-o greoi în bucătărie și s-a pus pe mâncat dintr-un maldăr de gofre, de mărimea unei cutii de pantofi.

Cred că ar trebui să explic care-i treaba cu Tyson.

El era singurul puști fără adăpost de la Colegiul Meriwether. Din câte ne dădusem seama mama și cu mine, fusese abandonat de părinți încă de foarte mic, probabil pentru că era atât de... diferit. Avea 1,90 m înălțime și o constituție de Yeti, dar plângea mult și se speria aproape de orice, inclusiv de propria imagine. Fața îi era cam diformă și avea o expresie brutală. Nu v-aș putea spune ce culoare aveau ochii lui, pentru că nicio dată nu mi-am făcut curaj să privesc deasupra dinților

săi strâmbi. Purta blugi zdrențuiți, niște bascheți soioși mărimea 55 și o cămașă de flanel în carouri, găurită. Mirosea ca o străduță dosnică din New York, pentru că acolo și locuia, pe strada 72, într-o cutie de carton în care fusese ambalat un frigider.

Cei de la Colegiul Meriwether îl adoptaseră ca proiect în folosul comunității, pentru ca toți elevii să se simtă bine în propria piele. Din păcate, cei mai mulți nu-l suportau pe Tyson. Odată ce descoperiseră că era mare și bleg, în ciuda forței sale imense și a aspectului înfricoșător, se simțeau bine legându-se de el. Eram cam singurul său prieten, ceea ce însemna că și el era singurul *meu* prieten.

Mama se plânse la școală de un milion de ori că nu se face destul pentru a-l ajuta pe Tyson. A sunat la serviciile sociale, dar nu s-a întâmplat nimic. Cei de la serviciile sociale susțineau că Tyson nu există. O țineau una și bună că vizitaseră străduța pe care le-o indicasem și nu-l găsiseră, deși zău dacă știu cum ai putea rata un puști uriaș care locuiește într-o cutie.

În timp ce Tyson își mânca gofrele, mama a adus niște haine XXXL pe care i le găsiseră la Goodwill¹ și i le-a îndesat pe furiș în rucsac, împreună cu o bancnotă de douăzeci de dolari.

Eram încă marcat de ce-mi spusese. Muream de curiozitate s-o întreb care era problema în tabără, dar nu puteam face asta de față cu Tyson. Mă scotea din minți să-l văd cum mănâncă și mănâncă și mănâncă.

¹ Goodwill Industries International este o organizație non-profit care oferă ajutor persoanelor defavorizate, fiind finanțată de o rețea extinsă de magazine second-hand.

Marea Monștrilor

— Ați face bine să plecați, băieți. E 7:35, a zis mama în cele din urmă.

Tyson s-a îndepărtat de masă. Era mânjit pe toată fața cu gofre albastre și sirop.

— Delicios! Mulțumesc, doamnă Jackson. Gata de școală!

M-a bătut pe spate cu atâta forță, că aproape mi-au ieșit ochii din cap.

— La revedere, băieți, a spus mama. Aveți grijă.

M-am oprit în ușă.

— Mamă, în legătură cu...

— După-amiază, dragule, a insistat ea, iar vocea îi suna trist. Vom avea timp să vorbim atunci.

Ne-am luat la revedere. Tyson și cu mine am alergat ca să prindem metroul de la ora două.

Nu știam atunci că n-aveam să mai port acea discuție cu mama.

De fapt, urma să lipsesc de acasă mult, mult timp.

Când am ieșit cu Tyson, m-am uitat la clădirea acoperită cu gresie brună de peste drum. Pentru o fracțiune secundă am zărit o formă întunecată în lumina soarelui matinal – o siluetă umană pe zidul de cărămidă, o umbră care nu aparținea nimănui.

Apoi aceasta a tremurat și a dispărut.

